

Má is emlékszem arra a kétségbeesett Manyukára, aki az éjféle órákban „vert fel” bennünket, mert apró gyermeke szorult sürgős segítségre, vagy a késő éjszakába nyúló ún. „ifjúsági őrjáratokra” (ezek alkalmával régi kedves kolléganőmmel, Baksa Jánosnéval az italboltokat látogattuk sorra, s a fiatalok kapcsán előírt szeszszelvényekkel ellenőriztük).” Margitka Néni minden esetben végtelen türelemmel, megértéssel és odafigyeléssel oldotta meg a kényes óvodai, iskolai (és iskolakerülési), gyermekelhelyezési, szabálysértési, vagy a roma szomszédságban felmerülő vitás – olykor bizony óriási botrányhelyezettel fenyegető – kérdéseket. „Részt vettem a szolnoki Dr. Kollár József névvel fémjelzett cigány koordinációs bizottság áldozatos munkájában, amely főként a roma gyermekek és fiatalok továbbtanulása, elhelyezkedése, hatékony szocializációja, társadalmi felemelkedésének eszméjét „tűzte zászlajára”, vagy említhetném a tiszafüredi járási hivatal hivatásos pártfogói rendszerét, amelynek keretében a börtönviselt személyek problémáival foglalkoztunk, s vezettük őket vissza a munka és a társadalmi megbecsültség világába” – folytattuk tovább a beszélgetést. „Mindig jóleső érzéssel töltött el, amikor kis „védenccim”-től, korábbi pártfogoltjaimtól több év múltán is pozitív visszajelzéseket kaptam, s szeretetük, megbecsülésük apró figyelmességeivel (egy-egy ballagási kép, meghívó, köszönetnyilvánítás ...) halmoztak el.”

Margitka Néni több évtizeden át tartó kitűnő és áldozatos munkájának elismeréseként számos jutalmat vehetett át a regionális Gyermek- és

Ifjúságvédelmi Intézet vezetőitől, illetve 1999-ben a megyei közgyűlés önkormányzati és közigazgatási díjával és emlékplakettjével is kitüntették.

„Mint korábban is említettem, a munka szeretetét a férjem hagyta rám örökölni, aki igaz emberséggel, példamutatással szolgálta faluját, s vívta ki községünk lakóinak tiszteletét, nagyrabecsülését, amelyet utóbb jómagam is kiérdemeltem. Valószínűleg ez adott erőt a kitartáshoz, a talpon maradáshoz, azon sorscsapások elviseléséhez, amelyet az élet a későbbiekben mért reám.” Margitka Néni férjét, Dr. Vöröss Sándort, tragikusan korán (csupán 51 éves korában) veszítette el, s néhány családi tragédia is beárnyékolta legújabb díszpolgárunk életútját. Azonban a család így is három unokát (a korábban a fővárosi Magyar Államkincstárnál dolgozó Erika lányának két fia és egy leánya született) és négy dédunokát számlál, akik gyakori látogatásai (s természetesen fia, Sándor – „Öcsi” szerető támogatása) aranyozzák be az idén 84. életévébe lépő Margit Néni mindennapjait. Manapság kiskertje ápolásával, gondozásával, televíziózással, szépirodalmi művek olvasásával mútatja az időt, s szellemi frissességét ebben a tiszteletre méltó korban is teljes egészében megőrizte.

„Igazi örömet és hatalmas meglepetést jelentett számomra, amikor a község vezetőitől átvehettem díszpolgári okleveletem, s a szívből jövő számos jókívánság hallatán meghatottság vett erőt rajtam, hogy munkámat, tevékenységemet, s szerény személyemet ennyire megbecsülik, nagyra értékelik” – fejezte be a beszélgetést Tiszabura újdonsült díszpolgára.

Augusztus 19-én a község háza dísztermében, rendkívüli ünnepi képviselő-testületi ülés keretében került sor polgármesteri hivatalunk korábbi munkatársa, **Dr. Vöröss Sándorné díszpolgárrá avatására**. Mindenki „Margitka nénije” községünk vezetőitől vette át a színpompás virágcsokrot, a szép és tartalmas ajándékosarat, a jeles eseménynek „emléket állító” díszoklevelet, illetve fogadta a jegyző asszony, valamint a korábbi munkatársak, Baksa Jánosné, Tóth Ferencné és Mészárosné Rózsa Edit jókívánságait. A polgármester és alpolgármester úr ünnepi köszöntőjében méltatta újdonsült díszpolgárunk hosszú és eredményes életútját és munkásságát, amelynek révén méltán érdemelte ki falunk lakóinak megbecsülését és szeretetét. Dr. Vöröss Sándorné több mint három és fél évtizeden keresztül (2003-ban – 70. életéve betöltése után - történt nyugdíjba vonulásáig) az igazgatás, szociális és gyámügy, valamint a szabálysértési esetek területén, lelkiismeretesen, őszinte humánussal, mindenki meglepésére látta el aktuális feladatát. Igaz emberséggel, feladatkörén jóval túlmutató lelkiismeretességgel és jóakarattal oldotta meg a hozzá forduló apró-cseprő - vagy némelykor sorsfordító - ügyeit, segítette a leginkább rászorulókat, simított el – olykor megoldhatatlannak tűnő - vitás eseteket. Hivatali munkássága utolsó szakaszában is fiatalokat megszegyenyítő szellemi frissességgel és fáradhatatlanul (hisz’ Margitka néniével „az alvégtől-a felvéig” gyakran találkozhattunk, amikor valahol megoldásra váró probléma „ütötte fel a fejét”) végezte a napi teendőket.

Polgármesteri hivatal és a községi önkormányzat vezetői és munkatársai, valamint falunk teljes lakossága nevében kívánunk számára további jó egészségben, tartalmasan eltöltött hosszú éveket, hogy – mindannyiunk szeretetétől és megbecsülésétől övezve – élvezze a jól kiérdemelt pihenés esztendeit.